

En undersökning av behovet av räddningsmateriel vid större kemiska olyckor har utförts i samarbete med Räddningsverket i Karlstad.

Undersökningen visar att den utrustning som idag finns fungerar tillfredställande när det gäller områdena tätning, nertvättning av gasmoln, återkondensering, neutralisation och personsanering.

Det finns däremot inget kroppsskydd som fungerar bra vid både brand- och kemikalieolyckor.

Inom området indikering finns för närvarande inget instrument som fungerar bra, men Räddningsverket arbetar med detta projekt.

De största bristerna ligger inom området avledning och uppsamling samt pumpning. Man saknar materiel att styra utströmmande vätska till tillfällig uppsamlingsbassäng, samt saknar uppsamlingsbassänger av större format. Inom momentet pumpning bör man titta på möjligheterna att i större utsträckning använda slamsugningsbilar samt anpassa pumparna för ändamålet.

Man måste nu börja öva och planera när det gäller både teknik och taktik för att få full kunskap om hur utrustningen optimalt kan utnyttjas.

Av de intervjuer som gjorts har det inte framkommit att det finns något behov av någon central lagring av räddningsmateriel. För det första har det inte uttryckts något behov av ny avancerad utrustning och för det andra är det tveksamt om de tidsförhållanden som gäller vid kemiska olyckor kan uppfyllas vid central lagring.

Rapporten beskriver olyckor och ger erfarenheter från;

Bhopal (MIC).

Seveso, utsläpp av triklorfenol varvid det bildades dioxin.

Värnamo 1992, brand i Leto.

Mörbylånga 1992.

Karlskoga 1985, oleum.

Karlskoga 1985, reaktorexlosion.

Sandoz fabrik i Basel 1986.